„Kas see aga mitte jõle ülekohus ei oleks, kui ma Hindreku tõsist sõbrust tähäl panematta jättaks, kuna Juhkum waheſt nagu tuim ja külm ennast mu wastu näitab?"

„See näitab ennast aga seda wiisi, su süda tunneb aga jälle teisel kombel. Nõhub Juhkum kord sinu käsja ehk waatab leekiwalt su silmi, siis on kõikide Hindrekute ettewõtmised sinu elu peastmiseks kümme kord unustud."

„Ei, ei, mu tänu saab end armastuseks muutma, küll sa saad seda nägema. — Olgu küll sest seekord!"

„Hea küll siis! Mis sa arwad, ehk sõidame natuke sinna kena kalju juure, mis sealt kaugelt taewa piirelt meile silmi paistab? Õhtu on nii armas ja meri nii waikne."

„Olgu peale," wastas Madli; „ometigi tõuta mulle, et sa enam Juhkumist ei hakka juttu tegema."

„Kuidas su soow on, Madli; lähme siis."

Peagi oli lootsik walmis sõidule, prisked piigad kargasid sisse ning tunnise agara aerude ajamisel jõudsid ilusa saarekese rannale.

„Sealt kõrgelt kaljult wõib kaugele ümberringi waatada," ütles Maret.

Naad tõtasid kaljurüngaste wahelt läbi üles poole. Korraga kuulsiwad lõbusat laulu helinat ja wile healt. Eemal nägid naad ühe kalura urtsiku, mille lähedalle kalamehed omad noodad olid kuiwama pannud; isi olid kena muru peale päewaseſt waewast puhkama asunud, end päike weeremiseſt rõemustades. Laulja heal oli loomulik ja selge. „Laulgem Heidalla laulu," ütles üks kalur teisele.



Tütarlapsed istusid ühe kiwi peale ja jäid kuulatama. Ep olnud see uhke wiis, mis neile kõrwu kõlas, aga üksik paljas saar, mere tuule tasane kohisemine, kaljude armas wastukõla ja weelaenete wolin mõõda kallast aitasid kuulja kõrwasse iluduſt nõida.

Laulu sõnad olid järgmised:

Neiud, kui teid armu tuhin waewab
Sinuga tunnistades, aga süda külm;
Minge, kus Heidalla wari kaebab,
Kalju orgus nuttis tema silm.

Kui teil südam'liku armastust ei ole,
Ega truu sõbrust tundagi,
Istuge Heidalla haua poole —
Õpite seal wäga mõndagi.

Kuulge õnnetuma häda kaebamisi
Waikse õõde tuulde kohinal;
Kuulge kaa Kuumala oigamisi,
Werisete laente wolinal.

Eesti-maa rahwa Kalender 1887 , lk. 26